SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 17. aprila 2008 *

V združenih zadevah C-373/06 P, C-379/06 P in C-382/06 P,

katerih predmet so pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, vložene 5. septembra 2006,

Thomas Flaherty (C-373/06 P), stanujoč v Mainsterju (Irska),

Larry Murphy (C-379/06 P), stanujoč v Brandyhillu (Irska),

Ocean Trawlers Ltd (C-382/06 P), s sedežem v Killybegsu (Irska),

ki jih zastopajo D. Barry, solicitor, in A. Collins, SC, (C-373/06 P, C-379/06 P in C-382/06 P), ter zadnjenavedena in P. Gallagher, SC, (C-379/06 P),

tožeče stranke,

* Jezik postopka: angleščina.

drugi stranki v postopku sta

Irska,

intervenientka v postopku na prvi stopnji,

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopata B. Doherty in M. van Heezik, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka v postopku na prvi stopnji,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi P. Jann, predsednik senata, A. Tizzano, A. Borg Barthet (poročevalec), M. Ilešič in E. Levits, sodniki,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,
sodna tajnica: L. Hewlett, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 20. septembra 2007,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 11. decembra 2007

izreka naslednjo

Sodbo

1 T. Flaherty, L. Murphy in družba Ocean Trawlers Ltd s pritožbami predlagajo razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 13. junija 2006 v združenih zadevah Boyle in drugi proti Komisiji (od T-218/03 do T-240/03, ZOdl., str. II-1699, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to na eni strani zavrglo kot nedopustne njihove tožbe za razglasitev ničnosti Odločbe Komisije 2003/245/ES z dne 4. aprila 2003 o zahtevah, ki jih je prejela Komisija za povečanje ciljev VUP IV zaradi izboljšav glede varnosti, pomorske navigacije, higiene, kakovosti proizvodov in delovnih pogojev za plovila, katerih skupna dolžina znaša več kot 12 metrov (UL L 90, str. 48, v nadaljevanju: sporna odločba), in jim na drugi strani naložilo plačilo svojih stroškov.

2 Zadeve C-373/06 P, C-379/06 P in C-382/06 P so bile s sklepom predsednika Sodišča z dne 5. marca 2007 združene za ustni postopek in izdajo sodbe.

Pravni okvir

3 Svet Evropske unije je 26. junija 1997 sprejel Odločbo 97/413/ES o ciljih in pravilih za prestrukturiranje ribiškega sektorja Skupnosti med 1. januarjem 1997 in 31. decembrom 2001 za doseganje trajnega ravnovesja med ribolovnimi viri in njihovim izkoriščanjem (UL L 175, str. 27).

4 Člen 4(2) navedene odločbe določa:

„V večletnih usmerjevalnih programih, namenjenih državam članicam, povečanje zmogljivosti, ki izhaja izključno iz izboljšanj na področju varnosti, upravičuje glede na posamezni primer enakovredno povečanje ciljev za segmente flote, če ne povečajo ribolovnega napora zadevnih plovil.“

5 V točki 3.3, prvi pododstavek, priloge k Odločbi Komisije 98/125/ES z dne 16. decembra 1997 o odobritvi večletnega usmerjevalnega programa ribiške flote Irske za obdobje od 1. januarja 1997 do 31. decembra 2001 (UL 1998, L 39, str. 41, v nadaljevanju: VUP IV) je določeno:

„Države članice lahko Komisiji vedno predložijo program varnostnih izboljšav. V skladu z določbami členov 3 in 4 Odločbe 97/413/ES Komisija odloči, ali povečanje zmogljivosti, predvideno v takem programu, upravičuje ustrezno povečanje ciljev VUP IV.“

Dejansko stanje

6 Dejansko stanje, na podlagi katerega je bila izdana izpodbijana sodba, lahko povzamemo tako, kot je navedeno v njej.

7 Med letoma 1999 in 2001 je bila med irskim ministrstvom za pomorstvo in naravne vire (v nadaljevanju: ministrstvo) in Komisijo izmenjana korespondenca v zvezi s členom 4(2) Odločbe 97/413.

8 V tem obdobju je vseh 23 tožečih strank na prvi stopnji od ministrstva zahtevalo, naj jim dovoli povečanje zmogljivosti zaradi izboljšav varnosti na podlagi člena 4(2) Odločbe 97/413 in točke 3.3 Priloge k Odločbi 98/125.

9 Ministrstvo je z dopisom z dne 14. decembra 2001 na podlagi člena 4(2) Odločbe 97/413 Komisiji predlagalo povečanje polivalentnega segmenta irske flote za 1304 tone bruto in pelagičnega segmenta za 5335 ton bruto. Ta dopis je dopolnjeval prejšnjo zahtevo ministrstva glede dveh plovil, ki je bila Komisiji poslana kot „testni primer“.

10 V tem dopisu ministrstva je bilo navedeno, da je bil pripravljen na podlagi zahtev 38 lastnikov plovil, ki so spremenili svoja plovila ali jih nadomestili oziroma to nameravajo storiti. Dopisu je bila priložena podrobna dokumentacija za 38 zadevnih plovil. Iz preglednice, priložene k temu dopisu, izhaja, da je med temi lastniki 18 tožečih strank na prvi stopnji.

11 Izrek sporne odločbe se glasi:

„Prvi člen

Upravičenost zahtev

Zahteve za povečanje ciljev VUP IV na področju tonaže se bodo štele za upravičene pod naslednjimi pogoji:

1. država članica je poslala zahteve v vsakem posameznem primeru pred 31. decembrom 2001;

2. plovilo je pravilno vpisano v ladijski register Skupnosti;

3. skupna dolžina plovila je najmanj petnajst metrov;

4. povečanje tonaže je posledica že izvedenih posodobitvenih del na glavnem krovu oziroma del, ki se bodo izvedla na že obstoječem registriranem ribiškem plovilu, ki je ob pričetku del staro najmanj pet let. Če se je plovilo potopilo, mora biti povečanje tonaže posledica večje prostornine na glavnem krovu nadomestnega plovila v primerjavi s potopljenim plovilom;

5. povečanje tonaže upravičujejo izboljšava varnosti, pomorske navigacije, higiene, kakovosti proizvodov in delovnih razmer;

6. prostornina pod glavnim krovom spremenjenega ali nadomestnega plovila se ne poveča.

Zahteve za povečanje ciljev VUP IV glede moči niso upravičene.

Člen 2

Zahteve, sprejete na podlagi meril, določenih v členu 1, so navedene v Prilogi I.

Zahteve, zavrnjene v skladu z merili, določenimi v členu 1, so navedene v Prilogi II.

Člen 3

Naslovniki te odločbe so Kraljevina Belgija, Irska, Kraljevina Nizozemska, Kraljevina Švedska in Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska.“

12 Na seznamu „zavrnjene zahteve“ iz priloge II k sporni odločbi so bile tudi zahteve pritožnikov v obravnavani zadevi glede novih plovil, ki naj bi nadomestila MFV Westward Isle (Flaherty), MFV Menhaden (Murphy) oziroma MFV Golden Rose (družba Ocean Trawlers Ltd), od katerih pa nobeno ni bilo potopljeno.

Postopek pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba

13 Pred Sodiščem prve stopnje je 23 tožečih strank predlagalo, naj se sporna odločba razglasi za nično v delu, v katerem so bile zavrnjene njihove zahteve za povečanje zmogljivosti njihovih plovil. Te zahteve so se nanašale na gradnjo novih plovil, ki bi nadomestila obstoječa plovila, ki se niso potopila. Te tožeče stranke so v utemeljitev svojih predlogov zatrjevale neobstoj pristojnosti Komisije, kršitev obveznosti obrazložitve in kršitev načela enakega obravnavanja.

14 Sodišče prve stopnje je v izpodbijani sodbi najprej preučilo ugovor nedopustnosti, ki ga je vložila Komisija, da naj izpodbijana odločba ne bi zadevala navedenih tožečih strank neposredno in posamično v smislu člena 230 ES. Ta ugovor je zavrnilo na podlagi tega, da je ta odločba na eni strani skupek posamičnih odločb, v katerem vsaka od njih vpliva na pravni položaj lastnikov plovil, navedenih v prilogah k tej odločbi, vključno s tožečimi strankami, ki so bile opredeljene glede na vse druge osebe in so se razlikovale posamično enako kot naslovnik Odločbe, in da na drugi strani neposredno vpliva na pravni položaj tožečih strank in tako ne dopušča diskrecije naslovnicam glede njihove obveznosti izvajanja Odločbe.

15 Vendar je Sodišče prve stopnje tožbo štirih tožečih strank na prvi stopnji, pri čemer so zadnje tri pritožniki v obravnavani zadevi, zavrglo kot nedopustno. V zvezi s tem je odločilo, kar sledi v točkah 61 in 62 izpodbijane sodbe:

„61 Vendarle je glede na odgovore, ki jih je Irska predložila na vprašanja, zastavljena v okviru ukrepov procesnega vodstva, Sodišče prve stopnje po uradni dolžnosti preverilo za štiri tožeče stranke, ali imajo v obravnavanem primeru pravni interes za vložitev tožbe […]. Gre za Thomasa Flahertyja (T-224/03), družbo Ocean Trawlers Ltd (T-226/03), Larryja Murphyja (T-236/03) in družbo O'Neill Fishing Co. Ltd (T-239/03).

62 Iz teh odgovorov izhaja, da so zahteve, ki so jih vložile te štiri tožeče stranke, temeljile na njihovi takratni nameri, da zgradijo plovila in jih poimenujejo z imeni, povzetimi v Prilogi II k [sporni] odločbi. Vendar se je izkazalo, da navedene tožeče stranke teh plovil niso zgradile, tako da na datum izdaje [sporne] odločbe dejansko niso bile lastnice zadevnih plovil. Iz tega sledi, da navedene tožeče stranke nimajo pravnega interesa za vložitev tožbe. V vsakem primeru pa jih [sporna] odločba ne zadeva posamično, glede na to, da zadevna plovila ne obstajajo."

16 Drugič, Sodišče prve stopnje je spor v zvezi s plovili drugih 19 tožečih strank na prvi stopnji preučilo tako:

„105 Treba je ugotoviti, da člen 4(2) Odločbe 97/413 (…) ne predpisuje nobene omejitve glede starosti plovila v zvezi z upravičenostjo do povečanja zmogljivosti na področju varnosti. Besedilo te določbe na prvi pogled omogoča vsako

povečanje zmogljivosti, ki je posledica izboljšav na področju varnosti, če ta povečanja ne povzročijo povečanja ribolovnega napora. Če bi Svet hotel izključiti nova plovila, bi to najverjetneje navedel […]

[…]

108 Nasprotno s tem, kar trdi Komisija, se pojma izboljšave iz člena 4(2) Odločbe 97/413 ne sme razumeti, kot da se nanaša na izboljšave, izvedene na točno določenem plovilu, temveč ga je treba razumeti tako, kot da se nanaša na nacionalno floto. V tem pogledu je treba poudariti, da se zlasti točka 3.3 Priloge k Odločbi 98/125 nanaša na ‚program varnostnih izboljšav' nacionalne flote na splošno.

109 Prav tako je treba upoštevati cilje Odločbe 97/413. V bistvu je namen te odločbe ohranjanje staležev rib v vodah Skupnosti. Vendar je Svet upošteval ‚potrebo po zagotovitvi najvišjih varnostnih norm v ribiški floti Skupnosti' (dvanajsta uvodna izjava). Zato je v navedeno odločbo vključil člen 3 (ki se nanaša na ribiška plovila, katerih skupna dolžina je manj kot dvanajst metrov, razen plovil z vlečnimi mrežami) in člen 4(2).

110 V nasprotju s tem, kar razlaga Komisija, za zagotovitev cilja iz navedene Odločbe 97/413 ni potrebno, da so nova plovila izključena iz ureditve, ki jo določa člen 4(2) te odločbe. Sodišče prve stopnje v tem pogledu poudarja, da je ta zadnja določba v skladu z navedenim ciljem, saj prepoveduje vsako

povečanje ribolovnega napora. Komisija, ki navaja zelo velika povečanja, ki niso obrazložena z varnostnimi razlogi, bi lahko preverila vsako posamezno plovilo in ugotovila, ali je oziroma ni prišlo do povečanja ribolovnega napora. Dejansko sama navaja, da prepoved navedenega povečanja izpolnjuje splošni cilj Odločbe 97/413, in sicer zmanjšanje količine ulovljenih rib v Skupnosti […]

[…]

134 Na podlagi vsega prej navedenega je treba razsoditi, da je Komisija, s tem da je v [sporni] odločbi uporabila merila, ki jih veljavni predpisi v obravnavanem primeru ne določajo, prekoračila svoje pristojnosti. Zato je treba prvemu tožbenemu razlogu ugoditi in [sporno] odločbo razglasiti za nično in preostalih tožbenih razlogov ni treba obravnavati."

Pritožbe

17 Pritožniki v pritožbah trdijo, da gre pri presoji Sodišča prve stopnje v zvezi z dopustnostjo njihovih tožb za napačno uporabo prava. Predlagajo, da Sodišče razveljavi izpodbijano sodbo v delu, v katerem je zavrnilo njihove tožbe in jim naložilo plačilo lastnih stroškov postopka na prvi stopnji. Predlagajo tudi razglasitev ničnosti sporne odločbe in naložitev plačila navedenih stroškov in stroškov pritožbenega postopka Komisiji.

18 Komisija predlaga zavrnitev pritožb kot neutemeljenih in naložitev plačila stroškov tožečim strankam.

Trditve strank

19 Pritožniki pred Sodiščem zatrjujejo, da je Sodišče prve stopnje napačno ugotovilo, da niso imeli pravnega interesa in da jih sporna odločba ni zadevala posamično, ker plovila, za katere je bila vložena zahteva za povečanje zmogljivosti, niso obstajala.

20 Prvič, pritožniki trdijo, da je treba dopustnost njihovih tožb presoditi ob upoštevanju njihovega pravnega interesa na dan predložitve zahteve za povečanje zmogljivosti in ne ob upoštevanju prihodnjega in hipotetičnega dogodka. Sodišče prve stopnje naj bi torej, s tem da je presodilo pravni interes na dan sprejetja sporne odločbe, uporabilo napačno pravno merilo.

21 Drugič, zatrjujejo, da iz dokumentov, predloženih Sodišču prve stopnje, jasno izhaja, da so bili tako na dan predložitve njihovih tožb pri Sodišču prve stopnje kot na dan sprejetja sporne odločbe, pod predpostavko, da je mogoče zadnji datum šteti kot upoštevni datum, dejansko lastniki plovil, za katera je Komisija prejela in zavrnila zahteve za povečanje zmogljivosti. Iz tega naj bi izhajalo, da je Sodišče prve stopnje storilo vsebinsko napako pri presoji dokumentov, predloženih na prvi stopnji, zaradi katere bi morala biti v skladu z ustaljeno sodno prakso izpodbijana sodba razveljavljena.

22 Tretjič, pritožniki zatrjujejo, da je Sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi ugotovilo, da so se vse zahteve za povečanje zmogljivosti nanašale na nova plovila, od katerih jih je bilo veliko predloženih v zvezi s plovili, ki so se gradila. To naj bi jasno izhajalo iz zahtev, ki so bile v imenu pritožnikov predložene Komisiji. Poleg tega naj Sodišče prve stopnje ne bi preverilo, ali je bilo vsako plovilo, v zvezi s katerim je bila predložena

zahteva, zgrajeno do dne sprejetja sporne odločbe ali dne vložitve ničnostnih tožb, ker naj ta dejavnik ne bi bil upošteven. Pritožniki tudi trdijo, da če je Sodišče prve stopnje odločilo, da je bila Komisija zavezana preučiti zahteve za gradnjo novih plovil, bi Sodišče prve stopnje moralo odločati o teh zahtevah na podlagi veljavnega prava. Ugotovitev, da sporna odločba pritožnikov ne zadeva posamično, ker zadevna plovila ne obstajajo, zato ni pravno utemeljena in naj bi bila celo v nasprotju z obrazložitvijo izpodbijane sodbe.

23 Komisija zatrjuje, da o dopustnosti teh tožb ni mogoče odločiti na podlagi prihodnjega in hipotetičnega dogodka. Vendar naj se Sodišče prve stopnje ne bi sklicevalo na tak dogodek. Nasprotno, upoštevalo naj bi nesporno dejstvo, da pritožniki niso nikoli zgradili plovil, določenih v Prilogi II k sporni odločbi. Komisija meni, da torej na podlagi nobenega dokaza ni bilo mogoče določiti lastnikov teh plovil.

Presoja Sodišča

24 Vprašanje, ali je Sodišče prve stopnje, s tem da je tožbe, ki so jih pri Sodišču prve stopnje vložili pritožniki, razglasilo za nedopustne, napačno uporabilo pravo, je treba preučiti na podlagi presoje Sodišča prve stopnje glede tega, ali imajo slednji pravni interes, in ali jih je sporna odločba zadevala posamično.

Pravni interes

25 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora pravni interes tožeče stranke glede predmeta tožbe obstajati ob njeni vložitvi, sicer ta ni dopustna. Takšen predmet spora in pravni

interes morata obstati do razglasitve sodne odločbe, sicer se postopek ustavi, kar je predpostavka za to, da ima lahko stranka, ki je vložila tožbo, zaradi izida tožbe koristi (glej v tem smislu sodbo z dne 24. junija 1986 v zadevi AKZO Chemie in AKZO Chemie UK proti Komisiji, 53/85, Recueil, str. 1965, točka 21, ter po analogiji sodbe z dne 19. oktobra 1995 v zadevi Rendo in drugi proti Komisiji, C-19/93 P, Recueil, str. I-3319, točka 13; z dne 13. julija 2000 v zadevi Parlament proti Richard, C-174/99 P, Recueil, str. I-6189, točka 33, in z dne 7. junija 2007 v zadevi Wunenburger proti Komisiji, C-362/05 P, ZOdl., str. I-4333, točka 42).

26 Iz točk 61 in 62 v povezavi s točko 17 izpodbijane sodbe izhaja, da je Sodišče prve stopnje upoštevalo položaj lastnikov – na dan izdaje sporne odločbe – plovil, določenih v Prilogi II k sporni odločbi, kot odločilni dejavnik pri določitvi pravnega interesa tožečih strank.

27 Sodišče prve stopnje je tako izhajalo iz tega, da je 19 tožečih strank, za katere je izrecno ugotovilo, da so že zgradile ali začele graditi zadevna plovila, mogoče šteti za lastnike navedenih plovil z dnem izdaje sporne odločbe in da imajo torej pravni interes za razglasitev njene ničnosti, medtem ko v primeru drugih štirih tožečih strank ni bilo tako. V zvezi z zadnjenavedenimi je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da na dan izdaje navedene odločbe še niso začele graditi plovil, določenih v Prilogi II k tej odločbi, tako da niso bili lastniki. Sodišče prve stopnje je na podlagi tega sklepalo, da nimajo pravnega interesa.

28 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je predmet obravnavanih sporov postopek pridobitve dovoljenja. Določena tonaža je dovoljena za ribiško floto vsake države članice in določeno povečanje te tonaže se lahko odobri z odločbo Komisije, če so izpolnjena določena merila. Ta merila se med drugim nanašajo na to, da je povečanje zmogljivosti na področju tonaže posledica posodobitve zadevnih plovil za izboljšanje varnosti.

29 Prav tako je treba opozoriti, da pred Sodiščem prve stopnje niti ni bilo zatrjevano, da ta postopek zahteva, da se nujna dela izvedejo ali vsaj začnejo pred izdajo zadevnega dovoljenja. Kot izhaja iz točke 61 v povezavi s točko 17 izpodbijane sodbe, je Sodišče prve stopnje samo po uradni dolžnosti postavilo to vprašanje.

30 V okviru preučitve navedenega vprašanja se Sodišče prve stopnje ni sklicevalo na nobeno določbo iz veljavne Skupnostne ureditve, iz katere bi izhajala taka zahteva.

31 Poleg tega je Sodišče prve stopnje v točkah od 100 do 134 izpodbijane sodbe odločilo – in tega se v okviru obravnavanih pritožb ne izpodbija – da so lahko izboljšanja varnosti, ki utemeljujejo povečanje zmogljivosti na področju tonaže, posledica gradnje nadomestnega plovila.

32 V teh okoliščinah Sodišče prve stopnje ni upoštevalo dejstva, da ima vsaka oseba, ki je ob upoštevanju pravil, ki veljajo v zvezi s tem, zahtevala povečanje zmogljivosti na podlagi izboljšav varnosti zaradi gradnje nadomestnega plovila, očitno pravni interes za razglasitev ničnosti odločbe o zavrnitvi ustreznega dovoljenja. Čeprav je res, da je ta interes nujnejši za osebe, ki so na dan izdaje te odločbe že imele stroške za gradnjo plovila, tak interes za tiste, ki še niso začele graditi, vendarle obstaja.

33 Posledica razglasitve ničnosti odločbe Komisije o zavrnitvi zahtevanega dovoljenja je, da je za vse osebe, katerih zahteve so bile zavrnjene, ponovno mogoče izdati dovoljenje v okviru nove preučitve teh zahtev, ki jo je Komisija zavezana opraviti. Kadar se to dovoljenje izda, je mogoče vse ukrepe, ki jih je treba sprejeti za izvedbo ali uporabo zahtevane povečane zmogljivosti, sprejeti ob upoštevanju morebitnih veljavnih pogojev in rokov.

34 Sodišče prve stopnje je torej napačno uporabilo pravo, s tem da je v točki 62 izpodbijane sodbe odločilo, da pritožniki niso imeli pravnega interesa, ker na dan izdaje sporne odločbe niso začeli graditi plovila, določena v Prilogi II k tej odločbi, tako da na ta dan niso bili njihovi lastniki.

35 Zato je treba ugotoviti, da so vse tožeče stranke na prvi stopnji imele pravni interes za izpodbijanje sporne odločbe.

Posamična zadevnost tožečih strank

36 Najprej je treba opozoriti, da iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da naj bi osebe, ki niso naslovniki odločbe, lahko trdile, da jih odločba posamično zadeva le, če ta odločba nanje vpliva zaradi svojih posebnih značilnosti ali zato, ker jih posamično opredeljuje glede na vse druge osebe in jih zato posamično opredeli na enak način, kot bi posamično opredelila naslovnika odločbe (sodbe Sodišča z dne 15. julija 1963 v zadevi Plaumann proti Komisiji, 25/62, Recueil, str. 197, 223, z dne 17. januarja 1985 v zadevi Piraiki-Patraiki in drugi proti Komisiji, 11/82, Recueil, str. 207, točka 11, in z dne 22. novembra 2007 v zadevi Sniace proti Komisiji; C-260/05 P, ZOdl., str. I-10005, točka 53).

37 Sodišče prve stopnje je ob razglasitvi nedopustnosti tožb štirih tožečih strank, vključno s pritožniki v obravnavani zadevi, tudi menilo, da zadnjenavedenih odločba ni zadevala posamično v smislu člena 230, četrti odstavek, ES. Sodišče prve stopnje je sicer priznalo, da je vse tožeče stranke na prvi stopnji sporna odločba neposredno

zadevala in da je dejstvo, da so bile zadnjenavedene lastniki plovil, navedenih v prilogah k tej odločbi, zadostovalo za ugotovitev, da jih je odločba zadevala posamično, vendar je pritožnike razlikovalo le zaradi dejstva, da plovila „niso obstajala“.

38 Kot poudarja generalna pravobranilka v točkah 31 in 32 sklepnih predlogov, izraz „neobstoj“ zajema dva mogoča pomena. Običajni pomen tega izraza se nanaša na nekaj, kar ni resnično ali obstaja navidezno, in torej obstaja le v domišljiji. V obravnavani zadevi naj bi pomenilo, da pritožniki dejansko niso želeli nadomestiti svojih prvotnih plovil z drugimi z dodatno varno zmogljivostjo ali da je šlo le za nejasen načrt ali idejo, ki ni imela nobenega resničnega učinka.

39 Iz točke 62 izpodbijane sodbe izhaja, da je v zvezi s pritožniki Sodišče prve stopnje o takem „neobstoju“ njihovih plovil sklepalo iz dejstva, da ta plovila na dan izdaje sporne odločbe niso bila zgrajena.

40 Res je torej, kot trdi Komisija, da je vprašanje, ali je bilo določeno plovilo zgrajeno ali ne, dejansko vprašanje, ki ne more biti predmet pritožbe, razen če se izkaže, da je Sodišče prve stopnje izkrivilo dejstva v zvezi s tem. Nasprotno pa je vprašanje, ali dejstvo, da načrtovano plovilo še ni bilo zgrajeno, pomeni, da tožeče stranke ne zadeva posamično, pravno vprašanje, glede katerega se je mogoče pritožiti.

41 Zaradi razlogov, kot so v zvezi s pravnim interesom navedeni v točkah od 25 do 32 te sodbe, je treba ugotoviti, da je Sodišče napačno uporabilo pravo, s tem da je v točki 62 izpodbijane sodbe odločilo, da odločba pritožnikov ni zadevala posamično, ker do dne izdaje sporne odločbe niso začeli graditi plovil, določenih v Prilogi II k tej

odločbi, tako da na ta dan niso bili lastniki. Ker so pritožniki predložili posamične zahteve za povečanje varne tonaže v zvezi s plovili, določenimi v navedeni Prilogi II, zadostuje poudariti, da je bila to okoliščina, zaradi katere jih je mogoče v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 36 obravnavane sodbe, opredeliti glede na vse druge osebe in jih razlikovati posamično enako kot naslovnike navedene odločbe.

42 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba izpodbijano sodbo razveljaviti v delu, v katerem so bile tožbe, ki so jih na Sodišče prve stopnje vložili pritožniki v obravnavanih pritožbah, razglašene za nedopustne.

43 Če je pritožba utemeljena, Sodišče v skladu s členom 61 Statuta Sodišča razveljavi sodbo Sodišča prve stopnje. Tedaj lahko samo dokončno odloči o zadevi, če stanje postopka to dovoljuje, ali pa jo vrne v razsojanje Sodišču prve stopnje.

44 Ker v obravnavani zadevi stanje postopka to dovoljuje, Sodišče dokončno odloči o predlogih pritožnikov v zvezi z razglasitvijo ničnosti sporne odločbe.

45 Iz preizkusa vlog, predloženih Sodišču prve stopnje, izhaja, da ko so tožbe, ki so jih pred navedenim sodiščem vložili pritožniki, sprejete kot dopustne, zadnjenavedenih ni mogoče razlikovati od drugih 19 tožečih strank, katerih tožbe je Sodišče prve stopnje razglasilo za dopustne. V vseh tožbah z enakim predmetom so bili namreč navedeni enaki tožbeni razlogi in vse tožeče stranke, ki so jih zastopali isti odvetniki, so navajale enake tožbene razloge.

46 V zvezi s tožbenim razlogom neobstoja pristojnosti Komisije, ki so ga pred Sodiščem prve stopnje navedle tožeče stranke, ker je ta v členu 1(2) sporne odločbe uporabila merilo, ki ga veljavne določbe Skupnosti ne predvidevajo, je treba ugotoviti, da iz enakih razlogov, kot so navedeni v točkah od 100 do 134 izpodbijane sodbe, zlasti v točki 105 in točkah od 108 do 110 te sodbe, člen 4(2) Odločbe 97/413 ne predpisuje nobene omejitve glede starosti plovila v zvezi z upravičenostjo do povečanja zmogljivosti na področju varnosti in da se pojem izboljšav iz te določbe ne nanaša na izboljšave, izvedene na točno določenem plovilu, ampak na nacionalno floto. Za zagotovitev cilja ohranjanje staležev rib v vodah Skupnosti, ki ga zasleduje ta odločba, ni potrebno, da so nova plovila izključena iz ureditve, ki je predvidena v navedeni določbi.

47 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je Komisija s tem, da je v sporni odločbi sprejela merila, ki jih veljavni predpisi v obravnavani zadevi ne predvidevajo, prekoračila svoje pristojnosti. Zato je treba ta pritožbeni razlog sprejeti in sporno odločbo, ne da bi bilo treba preizkusiti druge navedene pritožbene razloge pritožnikov, razglasiti za ničnо v delu, v katerem se uporablja za plovila pritožnikov.

Stroški

48 V skladu s členom 69(2) Poslovnika, ki velja za pritožbeni postopek na podlagi člena 118 tega poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker so pritožniki predlagali, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov, ki so nastali v postopku na prvi stopnji in v tem pritožbenem postopku, in ker ta s svojimi predlogi ni uspela, ji je treba naložiti plačilo navedenih stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1. **Sodba Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 13. junija 2006 v avigacije, hig Boyle in drugi proti Komisiji (od T-218/03 do T-240/03), s katero je na eni strani zavrglo kot nedopustne tožbe T. Flahertyja in L. Murphyja ter družbe Ocean Trawlers Ltd za razglasitev ničnosti Odločbe Komisije 2003/245/ES z dne 4. aprila 2003 o zahtevah, ki jih je prejela Komisija za povečanje ciljev VUP IV zaradi izboljšav glede varnosti, pomorske navigacije, higiene, kakovosti proizvodov in delovnih pogojev za plovila, katerih skupna dolžina znaša več kot 12 metrov, in s katero je na drugi strani tožečim strankam naložilo plačilo svojih stroškov, se razveljavi.**

2. **Odločba 2003/245 se razglasi za ničnо v delu, v katerem se uporablja za plovila T. Flahertyja in L. Murphyja ter družbe Ocean Trawlers Ltd.**

3. **Komisiji Evropskih skupnosti se naloži plačilo stroškov, ki so jih priglasili T. Flaherty in L. Murphy ter družba Ocean Trawlers Ltd na prvi stopnji in v tem pritožbenem postopku.**

Podpisi